

Regensen

Regensianersamfundets medlemsblad
105-106 årgang (2013-2014)

Indholdsfortegnelse

Formandens beretning	3
Provstetale	5
Lindetalen	8
Sommerudflugten	11
Cambridge Nightmares Vs. Regensens Døde	13
Sjofling til Cambridge Nightmares	15
Klokkerberetning	16
Det nye Køkkentårn	18
Levende vs Døde	20
Efterlysning	23
Indmeldelse	24

Indkaldelse til Regensianersamfundets generalforsamling

Kære medlemmer af Regensianersamfundet

Som traditionen byder det, vil der sidste fredag i november blive afholdt Regensianersamfundets generalforsamling med efterfølgende middag, revy og fest i sal.

Den aften i året, hvor man igen kan leve i Regensiel forstand og gense den røde gård og alle dem, man delte den med.

Generalforsamlingen starter:

**Fredag d. 29. november 2013,
kl. 18:00 i Regensens bibliotek**

Prisen for arrangementet er 350 kr., og tilmelding sker ved at indbetale beløbet på det girokort, vi udsendte til alle i starten af november. Betalingsfrist 7. november.

Spørgsmål, forslag, etc. kan rettes pr. e-mail til formanden på: formand@regensianersamfundet.dk.

Formandens Beretning

Af Troels Petersen, formand

En ellers dejlig lille Indian Summer har overgivet sig til kulde og storm, hvilket som altid varslar Regensianersamfundets generalforsamling, dog i forhåbentlig mindre stormfuld og mørk version.

Det er første gang i regensiell hukommelse (typisk 5-10 år, men meget længere i Regensianersamfundet), at det er to år siden, der sidst var en generalforsamling. Grunden er den sørgelige, at den meget levende og livsglade regensianer, Jonas Thomsen Sekyere, sidste år alt for tidligt gik bort, og der var ikke noget at fejre overhovedet.

Men ellers har det været et lyst og dejligt år, hvor vi har haft flere gode indslag i løbet af året, dog uden sammenligning sommerudflugten 1. juni som den primære. Niels Willumsen havde arrangeret tour i Botanisk Have med præsentation af fremtidige planer (læs mere inde i bladet). Og udflugten blev krydret af et meget interessant besøg, idet provst Stuarts gamle ven Roger fra GoodEnough College stillede op med "sine" døde medstuderende fra Cambridge (de kalder sig selv Nightmares) til en dyst på Rosenborgs grønsvær. Udfaldet af den match kan I læse mere om i bladet.

Vi har indset, at vi nok ikke får indscannet alle årsbilleder af regensianerne, idet vi simpelthen ikke har kunne finde alle årene, og da vi ikke har hørt mere fra folk. Men ikke desto mindre bringer vi en efterlysning, som bliver bragt i forbindelse med en anden efterlysning inde i bladet!

Sidst, men ikke mindst skal nævnes, at bestyrelsen barsler med et par mindre ændringer

af vedtægterne, så mere moderne og tidssvarende metoder (e-mail) til indkaldelse til generalforsamlingen kan tages i brug. Det er også blevet diskuteret, om nyligt afdøde regensianere pr. automatik skulle blive medlemmer af Regensianersamfundet, hvilket flere både levende og døde mener. Så måske det bliver til noget diskussion i biblioteket til generalforsamlingen.

Den er som altid den sidste fredag i november, denne gang fredag d. 29. november.

Allersidst, men ikke mindst så har dette år personligt været det måske mest betydningsfulde og meningsfyldte år i mit liv, idet jeg blev far til en lille dejlig dreng, og i skrivende stund er jeg ved at drage på barsel. Livet er - trods bleer og manglende søvn - herligt...

*Regensianersamfundets
formand Troels C. Petersen*

P

rovstetale til Regensens Lindefrokost

lørdag d. 4. Oktober 2013

Af Regensprovst Stuart Ward

Kære venner

I 1785 plantede Regensprovst Andreas Christiaan Hviid et lindetræ her i midten af Regensgården. Træet voksede, meget stort, og til trods for en lille underjordisk ulykke for nogle-og-tres år siden, står det stadig, meget stolt, dog i en lidt mere nøgen udgave end vi er vant til den 12. maj. Så meget er velkendt.

225 år senere, i 2010, plantede en anden Regensprovst – undertegnede - et eukalyptustræ ved kanten af Regensgården; en episode, som er mindre velkendt.

Jeg ved ikke præcis hvad jeg havde forstillet mig – om regensianerne skulle samles om tyve, tres, halvfems år for at fejre den årlige **eukalyptusfrokost**; cementere mit navn i kollegiets gartnerihistorie; eller noget tredje, men et eller andet sted kunne jeg godt lide symbolikken i at plante noget fra mit eget land, her i midten af mit adoptivhjem.

Men drømmen, kære venner, er knust. Hvis I har lagt mærke til Frøken Eukalyptus for nylig, vil I have set, at hun er stendød.

Der er ikke noget at gøre. Jeg har haft ringet til Simon i et desperat forsøg på at genoplive patienten, men til sidst var han nødt til ryste på hovedet og sige: "I'm sorry... I did all I could".

Kære venner, vi kan lære rigtig meget fra træets tragiske skæbne. Det vi lærer **først og fremmest** er, at det er ikke nogen nem opgave at **få at et træ til** at vokse i mere end 200 år i Regensgården. Vi må tage hatten af for A. C. Hviid.

Det siger også noget om, hvor svært det kan være at omplante udenlandske rødder til vores barske regensielle virkelighed. Det er ikke nødvendigvis alle arter, der stortrives her.

Og til sidst: Eukalyptustræets fortælling minder os om, at der kun findes én Frøken Lind, som vi hilser, hylder og fejrer i dag.

Det lange liv, det sunde liv, er noget som jeg gerne vil - lidt forsigtigt - tage hul på i dag.

Fordi et langt liv, et sundt liv, i Frøken Linds ånd, kræver bl.a. at vi indretter os efter nutidens skiftende viden om, hvad der er sundt, og hvad er det stik modsatte.

Lad mig sige det sådan. Lindefrokosten har altid været min favorit Regensfest, fordi man her kan nyde den konstante strøm af frisk, ren-dyrket luft, som Frøken Lind forsyner os med.

Og det kan man næppe sige om Store Sal, hvor vi syntes at have en socialpolitisk holdning til TOBAK, som hører til i en helt anden tidsalder.

Under sidste julebal sad jeg ved siden af en udefrakommende rygende gæst, som helt begejstret sagde til mig: "Regensen må være det sidste sted i København, hvor man godt må ryge frit!"

At ryge... frit.

Man kan synes hvad man vil om denne **juxtaposition**, men det som rammer mig som yderst mærkeligt er, at vi er et kommunitet af viden-

Foto: Nicci Alex

Regensprovst Stuart Ward tilbydes fri rød af en hjælpsom Regensianer undervejs i Lindetalen

skabsmennesker. Vi går op i nutidens seneste gennembrud, vi er reflekterende, vi er per definition, modtagelige over for den nye vinkel. Men på en eller anden måde er vi gået glip af mere end fire hundrede års videnskab om netop dette emne.

Videnskab, der stammer helt tilbage til tobakkens ankomst til Europa i starten af 1600-tallet, da Englands Kong James d. VI udtalte:

"Have you not reason then to bee ashamed, and to forbear this filthie noveltie ... sinning against God, harming your selves both in persons and goods, and raking also thereby the markes and notes of vanitie upon you ... A custome lothsome to the eye, hatefull to the Nose, harmefull to the braine, dangerous to the Lungs, and in the blacke stinking fume thereof, nearest resembling the horrible Stigian smoke of the pit that is bottomelesse."

- James VI Counterblaste to Tobacco, 1604

Eller hundred år senere i Frankrig – i 1704 – under Kong Louis XIV – solkongen. Her stillede kongens kirurg diagnosen om *"la fumée....un fatale, insatiable nécessité. . . une épilepsie permanent"*.

Eller hundrede år senere igen i 1806, da Johan Wolfgang von Goethe nåede frem til følgende meget omhyggeligt afvejede konklusion:

"Das Rauchen macht dumm, es macht unfähig zum Denken und Dichten. Es ist auch nur für Müßiggänger, für Menschen, die Langeweile haben. Die Raucher verpesten die Luft weit und breit und ersticken jeden Menschen, der nicht zu seiner Vertheidigung zu rauchen vermag ... Der Tabak bringt mehr Leute unter die Erde als alle Kriegerieen."

I det tyvende århundrede var det lykkedes denne samlede visdom at gøre indtryk på selv de

mest reaktionære politiske figurer fra Joseph Goebbels til Generalissimo Francisco Franco. Det var Nazisterne, der satte gang i den første offentlige anti-rygekampagne, mens Mussolini mente, at rygning var *"la vendetta dell'uomo rosso, contro il bianco"*.

Det er vel ikke mit stærkest kort, men lad os skynde os videre til Japan efter anden verdens krig, hvor manden, der opfandt transistorradioen, Akio Morita, sagde følgende:

"Kitsuen wa, anata ga oroka ni nari, soreha shikōto uta no munōla ... Tabako wa senshi no tochi yori mo, chikyōni ōu no hitobito o motarashimasu."

Og mine damer og herrer, det var i 1957!

Det er os alene, kære venner, der ikke synes at have fattet forskningens budskab. Det må være ganske rigtigt, at Regensen er et af de al-

lersidste steder, hvor man gerne må "ryge frit". Eller snarere det sted, hvor de ikke-rygende stadig er i fangerskab.

Jeg har hørt det sagt, at rygning er en af vores gamle traditioner, lige så omfattende en del af Regensen som rundetårnet og Frøken Lind.

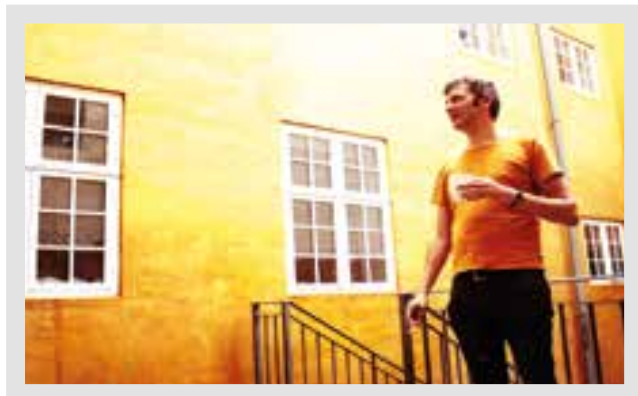
Men det passer ikke; cigaretten blev opfundet i midten af 1800-tallet og blev først rigtig populær for blot hundrede år siden.

Jeg har også hørt det sagt, at vi tillader den frie røg, fordi her på Regensen vil vi ikke have regler.

Det passer i hvert fald ikke; jeg har sjældent oplevet et sted med så mange uskrevne regler om hvordan man lave ditten og datten.

Misforstå mig ikke – at ryge eller ej er et personligt valg, et frit valg, og jeg vil ikke udstille dem, der vælger.

Jeg har heller ikke tænkt mig at nedlægge forbud eller dekretter eller appellere til vores rygende befolkning til at droppe cigaretten.

Dem, jeg appellerer til, er Regensens ikke-rygere – som nu må danne et rimeligt pænt flertal:

Gør oprør! Stil krav! Sig fra! Der findes ikke noget mere Regensielt end at sige: Det der skal vi ikke finde os i.

Jeg afslutter med et citat på mit eget modersmål. Fra the mother of all modersmål! Fra Shakespeare's English. Fra **Henry IV**, (the earl of Westmoreland):

"Our battle is more full of names than yours, Our men more perfect in the use of arms, Our armour all as strong, our cause the best; Then reason will our hearts [and lungs] should be as good."

Lad os bringe en skål: Til Videnskab, til det lange liv, det sunde liv... og til den rene luft, som er Frøken Linds gave til os alle sammen.

Fotos: Alexander Kostrov

Regensens Lindetale 2013

Af Astrid Rasch, Gamle

Højtærede regensianere. Storartede gæster. Velbårne Provst og Provstinde. Kære Portner og Portnerinde!

Når man sætter sig ud i Gården for at læse, ved man godt, at risikoen for, at man ikke får læst, er overhængende. Måske håber man endda på det. Bogen vedbliver tit at være slået op på side tre, mens siderne bleges af solskin og farves af kaffe. Når vi for gud ved hvilken gang lader en madklub fortsætte til kl. 2, så ved vi godt, at tirsdag bliver en hård dag på læsesalen. Man bor på Regensen med fare for læsning og lever. Hvorfor ødelægger vi sådan vores studier med tant og fjas i Gård og på køkkener? Måske er vi bare dovne; det kan slet ikke udelukkes. Måske er vi i gang med en ikke så PISA-målbar styrkelse af vores talenter. Mens først kaffe, senere øl glider indenbords, får vi vendt sladder, Derrida og finanslov. På vores CV vil vi gengive Regensen som et 'stimulerende, tværfagligt miljø'. I hverdagen opleves det mest som skidehyggeligt. Men hvad er det egentlig, der er i gang med at ske? Det, man iagttager, er i al beskedenhed en dannelsesproces.

Når jeg møder en nyligt afdød regensianer, spørger jeg gerne, hvordan det står til i den virkelige verden. Men som slåbrokken forleden demonstrerede, så er også levende regensianere en levende del af den virkelige verden. Folk herinde er ikke ligeglade med, hvad der sker i samfundet. Men vi agerer jo dog lidt forskelligt.

Nogle af de regensielle ildsjæle er lette at kende: De er handlingsmennesker, sidder i

bestyrelser, går ind i politik, laver debatarrangementer og happenings. Man finder dem i Uglen og Konventet.

Andre taler meget og véd på det teoretiske plan alt om, hvordan man skal ændre verden, men lader det dog generelt blive ved snakken. De er udbredte i Skrap.

I Pip virker det som om, man synger og danser sig ud af verdens bekymringer, mens Tilia og Ping tager diverse rygende og flydende stimulanser i brug. I Gamle har vi, som Espenhain engang har påpeget, burgøjservaner, så det er svært at tro, at revolutionen skulle komme fra os. Og Hof? Ja, hvad med Hof?

Men blandt os alle og på tværs af foreninger, er der regensianere, der interesserer sig for det samfund, som vi alle er med til at skabe. Som bliver iltre og blodige og får hede kinder, når snakken falder på den danske model eller kongehuset.

Men nu skal billedet ikke blive alt for lyserødt. Vi ved jo godt, at de samme mennesker er mindst lige så optaget af, hvem der har været sammen med hvem, hvad der må flages med, hvem der har skidt på køkkenet (i overført eller bogstavelig forstand), og hvor tavlen skal stå. Den snæversynede landsbymentalitet stortrives på Regensen.

Men hvad nu, hvis også efterladt opvask, sjoflinger og allemails er en del af dannelsesprocessen? Bliver man en bedre demokrat af, at huske at skrive under, når man har skrevet noget i klokkeprotokollen? Er det dannende at høre sin overbo have sex? Ja, vil jeg mene.

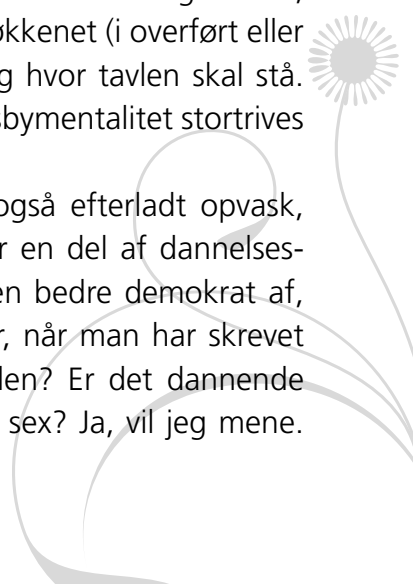

Foto: Nicci Alex

For det kræver mod at stå ved sine holdninger, når de kommer i Rigsarkivet, og det kræver en del rummelighed at glæde sig ved sin nabos sexliv.

For udover folkesange og Danmarkshistorie, er dannelse vel også en menneskelig proces, der handler om at lære at opføre sig ordentligt – og måske også at lære, hvornår man netop ikke skal opføre sig, som normen byder. Det er få mennesker forundt at få så intens og så langvarig træning i at omgås andre mennesker. Fuck højskole og teambuilding; det er et problem, hvis du, efter et par år herinde, stadig ikke er blevet bare tilnærmelsesvis social og demokratisk – ej at forveksle med socialdemokratisk!

Men dannelse tager tid og den gør ondt, og nogle gange slår vi os på hinanden. Som vi tit siger om sjoflingen, så er det en ære at blive sjoflet. Men det er jo kun en ære, hvis man modtager sjoflingen i den kærlige ånd, den gerne skulle være ment. Vi er måske ikke altid dygtige nok til at overveje, hvordan vores ord og handlinger vil virke på andre. Omvendt skal Regensen nødtigt blive et sted, hvor vi pakker folk ind i vat af angst for at såre dem. Den balancegang er svær, og der vil nødvendigvis være nogle, der får knubs undervejs, når de føler sig trådt på eller når det, de mente i kærlighed, bliver misforstået. Det er vel blandt andet det, vi er i gang med at lære. Og her ville blive satans kedeligt, hvis vi ikke tog en chance en gang i mellem.

Det forunderlige er, at det er så uforudsigeligt, hvornår vi får såret hinanden. For eksempel har vi i Gamle haft diskussioner om, hvorvidt vi gik over stregen, når vi klædte os ud som Ku Klux Klan eller lavede Linden til en dukkegalge. Kun for at blive næsten skuffede, når antiklimaks indtraf, og alle trak på skuldrene og tænkte 'ja, ja, lad da barnet' af vores åh så provokerende udskejelser. Men hvorfor kan så noget så uskyldigt som tavler og moralsk korrumperede egern gøre folk oprigtigt kede af det, når de rykker over på allemailen? Måske er en del af problemet, med den forbandede allemail – udover den høje spamrate – at den overfusen, der kan finde sted på mailen, ikke bliver formildet af den menneskelige tilstedeværelse. Det er vanskeligt at se glimtet i øjet fra sin computer. Og det er svært at stoppe inden man sårer nogen, når man ikke kan aflæse deres reaktion. Hvis vi gerne vil dannelsen, skal vi turde blive ved med at puffe til hinanden, og turde sige fra, når det bliver for meget. Og måske gå lidt mindre op i tavler og egern.

Til slåbrokken i onsdags gled diskussionen af dannelse hurtigt over i en diskussion af national identitet. Man skal kende sit eget land, før man kan tage imod andre, lød det. Dagen efter diskuterede jeg så national identitet og nationalisme med en mand, der, udover at være tidligere regensianer og far til en tidligere klokke, i dag er professor på Engelsk. Han argumenterede for, at man bør skelne mellem

national identitet, som nationer behøver for at kunne legitimere deres eksistens, og nationalisme, som er den chauvinistiske og ekskluderende dyrkelse af nationen.

På samme måde kan regensidentitet være en begejstret stolthed, som er åben og omfavnende eller blive til en ekskluderende og chauvinistisk regensialisme. Med så mange privilegerede mennesker samlet på ét sted, er der en konstant risiko for at forfalde til en elitær tankegang. Da vi flyttede ind på Gården, grønne og naive og fulde af forventninger, var det, fordi et optagelsesudvalg havde besluttet, at vi var talentfulde og værdigt trængende. Efter et stykke tid kan man godt komme til at glemme, at det ikke er naturgivent, at man er her. At man ligeså godt kunne være havnet på et dyrt værelse i Hvidovre, på Egmont eller, oh ve oh skræk, på Valkendorfs. Vi kan være stolte og glade for det, vi har her. Men det bliver ynkeligt, hvis vi får overbevist os selv om, at vi kvalitativt er bedre end resten af samfundet, hvis vi er nødt til at læne vores regensialisme

op ad en nedladende holdning til 'de andre' i stedet for at værdsætte det privilegium, vi dagligt lever med. Når vi går ind ad den grønne port, mellem skrald og bræklugt, skal det ikke være for at vælge omverdenen fra, men for at vælge Regensen til.

Uglen har et Parialegat, som de giver til én, der forventes at lade pengene gå tilbage til Regensen, på den ene eller den anden måde. Om man bruger pengene på lys til Linden, portvin og sangskrivning eller en energirapport, så har pariaen dog en vilje til at gøre Regensen til et bedre og sjovere sted. Måske bør vi tænke på Kommunitetslegatet som et udvidet parialegat. Det er en gave, der rummer lys og energi, portvin og sang, en gave, som forpligter. Men det forpligter til langt mere end embeder, vægkalkning og fondsansøgninger. Det forpligter til samvær, til en vilje til Regensen og regensianerne. Jeg får adgang til Shangri-La et par år, det eneste jeg skal give igen er et stykke af mig selv. Det er et stykke, jeg hellere end gerne giver.

Foto: Nicci Alex

Sommerudflugt, fodbold og celeber aftenfest!

Af Niels J Willumsen

Regensianersamfundets traditionsrige sommerudflugt 1. juni 2013 blev ikke som den plejer!

Som det vil være de fleste bekendt, blev generalforsamlingen i november 2012 aflyst på grund af en tragisk begivenhed blandt regensianerne. I stedet valgte bestyrelsen at erstatte den aflyste generalforsamling med en overdådig og eksklusiv sommerfest, som passende blev henlagt til samme dag som den årlige sommerudflugt og afholdt på Regensens Store Sal. Men ikke nok med det: Provsten havde i kraft af sin fortid i den engelske universitetsverden etableret en forbindelse til et vaskeægte akademisk fodboldhold, det legendariske 'The Nightmares', fra en tidligere årgang på Cambridge University anført af dekanen fra Regensens venskabs-kollegium i London, Goodenough College. The Nightmares udfordrede med stor og utæmmelig entusiasme regensianerne (levende som døde) til en dramatisk match på plænen på Rosenborg Eksercerplads.

Der var altså planlagt et ikke mindre end tredelt heldags-arrangement: Den traditionelle sommerudflugt med forkost, efterfølgende akademisk fodbold-drama og afsluttende festmiddag på Regensen.

Sommerudflugten begyndte klokken 10 og var i år henlagt til Botanisk Have, som for nyligt har gennemgået en omfattende renovering, og som indenfor en årrække skal indgå i det nye store ambitiøse Statens Naturhistoriske Museum (SNM), som er budgetteret til 1.5 mia kr. Disse store planer blev kyndigt fremlagt af Thomas Pape, som udover at være

Christian C Holm causerer i afslappet stil over begrebet 'sjoflingsteori'

ex-regensianer også er lektor og kurator på Zoologisk Museum. Det nye SNM skal omfatte de nuværende Zoologisk Museum, Geologisk Museum, Botanisk Have og Botanisk Museum, og det bliver en del af 'Parkmuseerne', som også omfatter Statens Museum for Kunst, Davids Samling, Rosenborg Slot, Filmhuset og Den Hirschsprungske Samling. Efter præsentationen af museumsplanerne tog Thomas selskabet med på en rundvisning i det store væksthuss. Selv om det var årets hidtil varmeste sommerdag, var der alligevel endnu varmere (og fugtigere!) i væksthussets regnskovsklima,

Sommerudflugtens deltagerne samlet foran Botanisk Haves store væksthus

og efter endt rundvisning stilede selskabet målbevidst mod 'Cafe og Ølhalle 1892' i Arbejdermuseet, hvor man indtog en forfriskende og velsmagende frokost i det historisk set meget autentiske restaurantlokale.

Klokken 15 var det så tid for fodbolddramaet på Eksercerpladsen: 11 toptunede kampberedte britiske elitespillere var klar til at knuse Regensianerne, som stillede med et blandet hold af levende og døde regensianere samt provstesønnen Oscar, som med kort varsel var blevet indkaldt for at opnå et fuldtalligt hold. Overmagten, som på forhånd var anset for knusende, viste sig at være stærkt overvurderet. Faktisk ret tandløs. Et velspillende Regenshold nærmest udraderede de britiske elitespillere, som et par timer senere måtte se sig slået med overbevisende 6-1. Omsider en eftertrykkelig hævn for Københavns bombardement og det skammelige tyveri af flåden i 1807.

Klokken 18 mødtes man så til velkomstdrink i Regensgården. De slagne briter var stille, men fattede, og efter nogle drinks kunne man - næsten - ikke mærke, at de kort tid forinden var blevet totalt ydmygede i en betydningsfuld akademisk fodboldkamp. Festmiddagen holdt Noma-standard (kreeret af Regensens chefkok Kristina Neel) og var innovativ (bl.a. nyfortolkning af klassikeren 'koldskål'), overdådig og overmåde festlig. Formand Troels bød velkommen og provsten holdt tale til de døde regensianere og de engelske gæster. Stemningen var høj, ikke mindst da Christian C Holm holdt et causerende og dybsindigt foredrag om 'sjoflingsteori', som blev belyst med en lang række særdeles eksplicitte eksempler på klassiske Re-

gens-sjoflinger gennem tiderne. Vore engelske gæster fandt vistnok, at den Regensielle sjoflings-tradition er kendetegnet ved en meget direkte og – undertiden – noget frivol tone. En vel ikke komplet overraskende vurdering. Lætere konsternerede over de kontante sjoflings-eksempler underholdt briterne efterfølgende med udvalgte eksempler på engelsk humor samt taler og korsang. De nulevende regensianere supplerede med et smukt og velsyngende kvindekör. Endelig uddeltes de studenterlegater, som skulle have været uddelt ved den aflyste generalforsamling i efteråret 2012.

Vore engelske gæster forlod festen ved 23-tiden (de havde en meget lang dag bag sig), og på trods af nederlaget havde de haft et muntert ophold i et solbeskinnet sommeligt København. Før afrejsen proklamerede de, at de - trods alt - ser frem til revanche i en fremtidig returkamp - muligvis efter en intensiv træningsindsats.

Adskillige afdøde regensianere holdt ud til langt efter midnat, og den korte sommernat havde forlængst sænket sig over den magiske Regensgård, da Store Kannikestræde-porten tungt smækkede i bag den sidste af de afdøde. En exit, som blev akkompagneret af den første morgenduelige city-solsort i det dæmrende morgengry med nogle inciterende fløjtetoner, der i mindre ædruelige stunder måske kunne have ledt tanken hen på 'Regensen er havet for os'.

Men da havde de levende Regensianere forlængst overtaget festen efter de døde og forventningsfuldt indtaget baren med det lystigt boblende fadølsanlæg.

Cambridge Nightmares Vs. Regensens Døde

Af Troels Petersen

Regensens fodboldhold har startet en tradition med at spille mod et tilsvarende hold fra London, nærmere bestemt GoodEnough College, hvis dean/provst Roger Llewellyn er provst Stuarths gamle ven.

Det kom Roger for øre, at vi har en årlig dyst i fodbold mellem de levende og de døde (læs andetsteds i bladet om dette), og han spurgte

mig, om hvor fast et hold vi var, hvor vi spillede og sidst men ikke mindst om vi ville have lyst til at modtage et besøg fra hans gamle fodboldhold fra Cambridge og en venskabelig udfordring i fodbold.

Det var jo en oplagt mulighed for at give Regensiell fodbold en international dimension, og jeg takkede derfor naturligvis ja tak. Pla-

Foto: Nicci Alex

Drama, fight, selvopofrelse... og endelig hævn for Københavns bombardement i 1807

nen blev lagt, og vi besluttede os for, at lægge kampen samme dag som sommerudflugten, idet man så kunne beneficiere fra synergien ud fra det engelske argument om at "the more the merrier".

De dødes hold tog langsomt form, dog kun langsomt, og som vi nærmerede os dagen, var vi kun næsten et hold, dvs. 10 personer (blandt andet provst Stuarts søn, Oscar). Men i Regensens gård sad en tømmermandsramt, bleg, men fattet Kristoffer Albris, som dagen

forinden havde forsvaret sit speciale. Og dermed var han i en vis teknisk forstand død og kunne efter lidt overtalelse stille op.

Med risiko for, at vi lidt naivt havde ladet Roger være dommer, så startede kampen glimrende for Regensen, men selv om vi dominerede kampen, så blev det ikke til nogen mål. Ikke før et drøn af et hug udefra af Tobias Steiør (mener jeg?) åbnede ballet. Derfra gik det slag i slag, og vi kom foran 3-0 inden pausen.

Efter pausen lugtede Regensen virkelig blod, men måtte også se Cambridge gøre det samme, ikke mindst efter at de fandt ud af, at vi ikke havde nogen decideret målmand, men blot skiftedes lidt. Det blev til endnu tre mål til Regensen, inden Cambridge kort før fløjttet gjorde det til 6-1.

Stemningen var dog høj og glædelig, da vi sammen gik tilbage til Regensen og drak øl, og aftenens middag var mindeværdig ikke mindst pga. de ekstra besøgende.

Vores engelske gæster var i alle sammenhæng "the perfect gentlemen", idet de både var venlige, sportslige, selskabelige, bidragende, og så med den klare kvalitet, at kunne rejse over havet og med oprejst pande at kunne modtage, hvad der på godt jævnt dansk hedder et lag tæsk. Og så stadig beholde alle de ovenstående kvaliteter.

Det skulle selvfølgelig testes yderligere, og da Christian Cato ved aftenens middag holdt en glimrende tale om sjoflingens kunst, så afsang provsten og undertegnede følgende sjofling, som stadig blev modtaget med store smil og oprejst pande. Længe leve the Cambridge Nightmares.

Døde og Nightmares i skøn og sportslig forening

Sjofling til Cambridge Nightmares

Af formand Troels Petersen og Regensprovst Stuart Ward

(Melodi: Yesterday af The Beatles)

*Y*esterday,
our losing streak was far away
now I'm unsure if I want to stay
oh, I believe in yesterday

*S*uddenly,
our passing worked so miserably
goals against were scored so easily
The game today came suddenly

*W*hy we had to come,
oh well, Roger didn't say
We got done six-one
now we long for yesterday

Sengekantsklokkerkrønike

Af forårsklokkeratet 2013 Anna Lidell og Mathias Esmann

Regensuret slår sine seksten slag, og vi ligger i det, der engang var vores klokkerseng. Velkommen til Regensen anno 2013, kære døde regensianere. Nu skal I høre om vores klokker-tid.

Da vi fik klokken i hænde, ville vi gerne som **culture & cash**-klokkeratet fremtidssikre Regensen og løfte de kulturelle aktiviteter til helt nye højder. Vi ville være et forandringsklokkerat og tage et opgør med de regenskonservative kræfter. Men nu, hvor vi har ringet ind for sidste gang, er det alligevel indflytternes øgenavn, som hænger ved, nemlig klokkermor og klokkerfar. Når man tager vores kun tre generalforsamlinger i betragtning, kan man nok bedst sammenligne os med de unge mødre.

Den regensfamilie vi fik overleveret, bar præg af forskellige former for opdragelsespædagogik. Hof havde stjålet noget legetøj, og så skulle utilpassede Skrap hævn sig med drill. Heldigvis fandt vi en nedskrevet version af familiens gamle spilleregler, som vi fik ophængt ved siden af klokkerprotollen, så børnene ikke ville glemme dem.

Vi fik et lille kuld på ni indflyttere, som insisterede på, at klokkerparret ikke skulle bo sammen på Admiralitetet uden at være gift. Sigøjnerbryllup og helstegt pattegris skulle der til, og selv om vi missede VP's tale, blev bryllupsnatten velsignet med Hostrups tilbagekomst.

De kære små blev hurtigt kønsmodne og måtte allerede til Lindefrokosten knuse flere foreningshjerter, da 2. gangs tvillingerne besluttede, at de ville bære fez resten af deres Regenstid. Imens satte vores øbo sig for at bælle breezere i stedet for at tale esperanto.

Da mors og fars travle kalendre skulle gå op, måtte Lindens fødselsdag skubbes lidt, hvilket fik børnene til at vræle så meget, at vi gav dem lov til at lege deres egen frokost den følgende uge.

For at få hverdagen til at løbe rundt, måtte der et par praktiske revolutioner til i hjemmet. Vi investerede i håndklæder, afholdt konference i ABC-stuen for at skyde penge i husholdningsbudgettet. Vi byggede et musiklokale, hvor børnene i fremtiden vil kunne råbe deres frustrationer ud i stedet for at smadre toiletter. Fra pottetræning til orden: Vi skærpede regensbørnenes praktiske færdigheder ved at indføre (nu regelmæssige) oprydningss dage. For at lægge den sidste hånd på opdragelsen, indkaldte vi guvernanten Marie Krarup og musikonklen Henrik Marstal til Slåbrok for at belære dem om opdragelsens vigtigste ingrediens: dannelse. Den efterfølgende meningsudveksling viste, at børnene var på rette spor.

For at mindes vores savnede bror, omdannede vi to regenspladser til at være øremærket internationale studerende. De betyder, at vi nu årligt har mindst to fastboende adoptivbørn på Gården (uden at vi endnu opfylder porcelænsdirektørernes drøm om at få et barn fra Bangladesh). Da børnene ofte er på familiebesøg i udlandet, var de heldigvis vilde med idéen, og i regensansøgninger bliver der i fremtiden måske ikke længere skelnet imellem regensbørn født i Danmark eller i udlandet.

Under de jævnlige fætter-kusinetræf med Borchs, Valkendorfs og Elers blev vi tvunget til at tænke på den arv, vi videregiver til næste generation. Der skulle som altid spares op,

så vores arvegods består, men en meget ung regensianer provokerede os til at tænke vores husholdning ind i den bredere samfundsdagsorden. For at blive en foregangsfamilie gik hele den pukkelryggede i gang med at skrive en grøn ønskeseddel. Til at hjælpe os med hvad vi konkret kunne gøre, fik vi klimachef i Niras (og tidligere gris) Kasper Dam Mikkelsen til at holde Slåbrok om vores dagligdags grønne fodspor.

Til Lindeballet havde vi inviteret en række antropologiske familieterapeuter og feng shui indretningsguruer, som arbejdede på den grønne ønskeseddel. De oplevede, hvordan regensbørnenes legesyge boblede over med en fire timer lang uafbrudt strøm af kærligt dril, kantate og kasten med bestik. Da den hjemmelavede is var spist, og midnatsgæsten – ibens – gik på, kunne mor og far konstatere, at fuglene for længst var fløjet fra reden. De så, at det var godt.

Foto: Nicci Alex

De nye spisestuer har givet rum til, at alumnerne kan både, læse, drikke kaffe og skrive opgaver på én gang.

En flok handlekraftige damer har brugt sig selv og en masse gips til at lave en hyldest til Patriciergangen - eller i daglig tale "Patten".

Foto: Ulrik Mansfeldt

Køkkentårnet: År 1

Af Lise Mansfeldt, bygherreudvalget og Uglen

Det nye køkkentårn i Kasernens Bjørnegrotte blev indviet i januar 2013, og alumnerne har brugt året på at "regensificere" de nye køkkener og opholdsarealer.

Regensens fysiske rammer har siden 1623 været under evig forvandling - enten som følge af brande, ændrede brugsmønstre eller nye behov. Men i januar 2013 fik Regensen sin endelige udtryk: Med indvielsen af det længe ventede køkkentårn fik tre forskellige regensprovsters arbejde krop. Her næsten et år efter indvielsen har arbejdet også fået sjæl: Alumnerne har taget tårnet til sig.

"Regensen har nu fundet sin endelige fysiske form. Der vil ikke komme flere til- eller udbygninger, der er lige så betydningsfulde, som køkkentårnet"

Provst Stuart Ward
ved indvielsen af køkkentårnet

Allerede inden det værste byggestøv havde lagt sig, tog alumnerne på både Admiralitetet, Patriciergangen, Proletariatet og Bunden de nye køkkener i brug og har i løbet af året givet

dem "en kærlig regensiell hånd". Det betyder, at alle køkkener og spisestuer langsomt, men sikkert er begyndt at afspejle sine regensielle tilhørsforhold. Fx har Patriciergangen en fin permanent udstilling af gipsaftryk, hvor tidligere patricieres barm er foreviget for at imødekomme Patriergangens daglige kælenavn "Patten".

Regensen har i løbet af året ikke kun fået nye køkkener; en del af overskuddet fra byggeprojektet er blevet brugt til indkøb af nyt køkkenudstyr. Tanken var, at vandringen af køkkenudstyr fra køkken til køkken ville blive reduceret, men den regensielle vandrekultur er øjensynligt så stærk, at ekstra piskeris og stål-pander ikke kan slå en sådan guerillatradition ned.

En helt særlig del af det nye køkkenudstyr er de nye tallerkner. I forbindelse med byggeprojektet er der blevet lavet et bomærke, som er en stilistisk udgave af Linden. Bomærket er blevet trykt på alle nyindkøbte tallerkner til Regensen, så alumnerne nu dagligt mindes om den stærke symbolværdi, som Linden og Regensen har.

Regensen har fået et nyt bomærke. Det er forevigt på alle de nyindkøbte tallerkner. SKRAP er under opsyn, så tallerknerne ikke ender som bjørneføde.

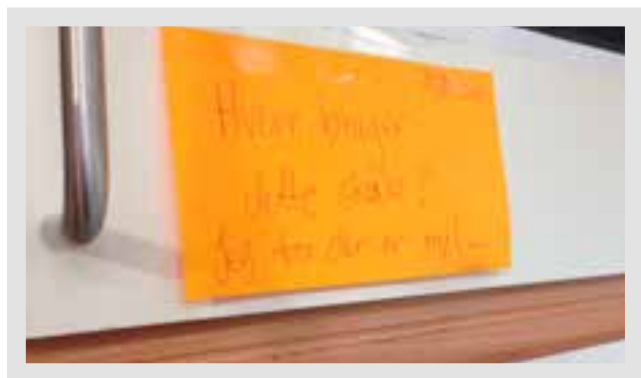
Regensianerne har altid været glad for en rød drue - fra foråret 2014 vil de kunne følge druerne fra kerne til plante i Bjørnegrottens nye plantebede.

Regensianernes intellektuelle vaner og lemfældige omgang med bøger har også overtaget de nye køkkener, hvor spisestuerne flere steder også har fået læsekroge.

Bjørnegrotten i nye klæder: Lidt mindre, men med meget mere funktion.

Nogle ting ændrer sig aldrig: Alumnerne kæmper stadig med møl.

Køkkentårnet har givet regensianerne nye køkkener og spisestuer - men det har også givet regensianerne og i særdeleshed alumnerne på Bunden et helt nyt opholdsrum: Hvor Bjørnegrotten tidligere med jævne mellemrum blev fodret med ukurant service, flasker og sommetider en printer eller et fjernsyn, er der nu anlagt

Køkkenerne i Kasernen er nu blevet til arbejdsstationer - maden tages med ud i spisestuen, som er bygget ud i Bjørnegrotten.

en terrasse, og betonen er blevet fjernet til fordel for chaussesten og vinstokke. Men selvom bjørnegrotten for en stund har løsladt bjørnen, så vil regensianerne altid være regensianere, og portvinsglassene vil altid få et brat møde med gulvet - uanset om det er nyt og lavet med chaussesten. For det er jo Regenssjælen.

Levende mod døde

Af Troels Petersen, Troels P-Entertainment

Traditionen tro blev klassikeren "Levende mod døde" afspillet, men 2013 skal indskrives som det år, hvor det var sværest at få en dato fastsat, og det blev dermed også den suverænt senest afholdte kamp.

Efter at have forkastet 30. august, 6. september, 20. september, 28. september, 4. oktober og 18. oktober, i en blanding af manglende fridage i overlappende kalendere og vrøvl med Rosenborg, som er begyndt at benytte banen til andre formål(!), så nåede vi omsider frem til torsdag d. 24. oktober.

Det var forholdsvis mildt, og Regensens gamle sportsdirektør, Jesper Jensen, aggerede

dommer. Af hensyn til solnedgangen og lyset satte vi kampen til 2x30 minutter, og så gik vi ellers i gang. Og det var levende, som lagde hårdest ud overfor et lidt stillestående dødehold. Den slags skulle ellers være omvendt, idet vi døde som regel kun har kondi til en halvleg og lidt, men det gik hverken værre eller bedre, end at levende straffede en forsvarsfejl og på et faktisk smukt indlæg til hovedstød kom foran 1-0.

Det tændte lidt liv i de døde, men gav også Levende en opskrift at følge, i hvert fald skulle det blive til hele to yderligere forsvarsfejl, som Levende hurtigt kastede sig over og fik sat i

Foto: Nicci Alex

De levende...

vores mæl uden megen chance for vores glimrende målmand.

Dødes forsvar blev dog lidt mere stabilt, da en forsinket Nicolaj Dyhr trådte på banen, og oprykkede Andreas Beck gjorde sammen med Niels Henrik lidt for at gøre os farlige. Og inden første halvlegs fløjt, lykkedes det Tobias Steinø at nå højest op på et hjørnespark og sendte bolden ind til 1-3.

Anden halvleg gik bedre for Døde, og det var som om, der var kommet en fornyet optimisme. Og forsynet med flere chancer skulle det blive Jacob "Pastoren" Mortensen, der fik den skudt ind til 2-3. Levende pressede på, men Dødes forsvar havde fundet rytmen, og kort før tid skulle Pastoren slå til igen, hvor han efter lidt tummelt fik den lirket ind!

3-3 og straffespark! Og da det var begyndt at blive temmelig mørkt, så gik vi straks i gang. På ægte regensiel vis besluttede vi os for, at det

ikke skulle være som normalt, men at alle 11 mand skulle sparke! Døde kom i andet spark én bagud, men på en glimrende redning af målmand Angantyr kom vi tilbage.

Og så indtraf katastrofen - Døde holdt simpelthen op med at ramme målet! Fire ud af de følgende seks spark ramte forbi, og da Angantyr i mørket ikke kunne aflæse de sparkendes øjne, så måtte vi se os slået efter 8. spark.

Men en god indsats fra Døde, og en efterfølgende super og helt traditionel øldrikning i badet og middag (Chili con carne) serveret af den kvindelige del af sportsdirektionen og hendes hjÅæpere. Og så gik aftenen ellers ved gamle historier, anekdoter og skrøner.

Slutteligt skal nævnes, at det var de døde, der trods stressende jobs og småbørn holdt ud længst i fægtestuen (som den nu hedder, efter at der er blevet ryddet op og gjort hyggeligt) og fortsatte nede på Bobi Bar.

Foto: Nicci Alex

... og de døde

Wanted – Efterlysning

Hvem er de tre brave lindeplantere på billedet?

Foto: Lars Hansen

Regensiansamfundet har fået en henvendelse fra Politikens Bibliotek angående et vaskeægte stykke Regenshistorie:

Det drejer sig om et foto fra 1954 taget af Politikens fotograf Lars Hansen. Fotoet forestiller tre gæve herrer, der står med den ganske nye lind i hånden, da den skal plantes i november 1954.

Nu lyder 68.000-kroners spørgsmålet: Hvem er de tre herrer på fotoet?

Alle oplysninger om fotoet og identiteterne modtages med glæde, enten skriftligt via e-mail (bladet@regensiansamfundet.dk) eller i

anekdotisk plenumform til middagen den 29. november.

Så vil vi sørge for at dette historiske grundforskningsarbejde vil viderebringes til organet for den høieste oplysning.

Og nu vi er i gang med efterlysningerne: Vi stadig mangler Lindefrokostbillederne for årene 1955, 1956 og 1957. Er der monstro en regensianer, der ligger inde med dem? Eller er det monstro, som vores webmaster mener, de tre herrer fra ovenstående, der har neglet lindebillederne..?

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere.

De tre første år efter at man er flyttet fra Regensen, er man gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til samfundets formand, Troels Petersen eller kasserer Jesper Nørregaard.

Mange spændende aktiviteter!

Som medlem af regensianersamfundet bliver man grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Og her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere), en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen, provste- og klokkertaler og sang og dans til den lyse morgen.

Endelig er der den årlige sommerudflugt, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser.

Prisen er ikke værd at tale om, 150 kr. om året.

Send en e-mail til Troels C. Petersen på formand@regensianersamfundet.dk eller kasserer@regensianersamfundet.dk hvis du endnu ikke er medlem!

www.regensianersamfundet.dk

Formand:

Troels C. Petersen –
formand@regensianersamfundet.dk

Kasserer:

Jesper Nørregaard –
kasserer@regensianersamfundet.dk

Redaktør:

Kristoffer Holm Pedersen –
bladet@regensianersamfundet.dk

Webmaster:

Niels Kjær –
admin@regensianersamfundet.dk

Bestyrelse:

Niels Willumsen
Niels Kjær
Poul Petersen
Thomas Grane